

- hinctum. *Lib. I. Tit. 2. de Constit. num. 259.* pag. 174.
 Vide *Decretales.*
- Rebaptizantium error, seu de iterum baptizandis ab Hæreticis, quantum invaluerit? eum damnavit S. Stephanus Papa I. Eo errore teutus S. Cyprianus, non ideo Hæreticus, aut Schismaticus fuit. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 16.* pag. 405.
- Regino Abbas Prumiensis Collectionem Canonum compendio adornavit, non vulgari artificio. Eam notis illustratam edidit Baluzius. *Lib. I. Tit. 2. de Constit. num. 210. ad 213.* pag. 164.
- Regulares quantumcumque exempti, jure Tridentini in certis quibusdam causis Jurisdictioni Episcoporum, tanquam speciatim à Sede Apostolica delegatorum, subjiciuntur. *Lib. II. Tit. 1. de Judiciis num. 14.* pag. 373.
- Regulares licite sese implicant negotiis secularibus, si necessitas officii, pietas, & auctoritas superioris eos implicant. *Lib. III. Tit. 4. de Clericis non Resident. num. 10.* pag. 55.
- Vide verb. *Monachus.*
- Regum consensus, præsertim in Gallia, in canonicis Episcoporum, & aliorum Præsulum Electionibus; sicut & Investituræ Regalium, seu Feudorum, quibus promoti ad Beneficia Ecclesiastica insigniebantur, ab antiquo fuerunt in usu: non tamen ipsa Electio Episcoporum, aut institutio. *Lib. I. Tit. 6. de Elect. & Electi pot. à num. 75. ad 78.* pag. 230. & 231.
- Reges sacro oleo perungi cum inaugurantur, quam antiquus mos fuerit? Vide verb. *Oleum.* & *Lib. I. Tit. 15. de Sac. Unct. num. 17.* pag. 295.
- Renuntiatio, seu spontanea Beneficii Ecclesiastici dimissio coram legitimo Superiore eam acceptante, quæ simplex dicitur, memoratur in Monumentis Ecclesiasticis primorum sæculorum: non vero renuntiatio facta in favorem tertii, vel permutatio causa, quæ sæculis posterioribus introducta, & frequentata reperitur. *Lib. I. Tit. 9. de Renunt. num. 1. & 2.* pag. 268.
- Quibus de causis hanc disciplinæ novitatem introduci passi sunt Romani Pontifices? *ibid. num. 3.* pag. 268.
- Renuntiationes, seu Resignationes tam simplices, quam in favorem tertii factæ, secundum se semper in Ecclesia sunt prohibitæ, & sino justa causa à Superioribus dijudicanda fieri interdicitur: causæ autem justæ ad resignationes semper fuerunt *Ecclesiæ utilitas, & necessitas. ibid. num. 9. & 10.* pag. 271. & 272.
- Judicium de causa Resignationis Episcopatum, & admissio, primis Ecclesiæ Sæculis ad Synodum Provinciale spectabat. Quandoque etiam recursus ad Principes, & Romanos Pontifices fiebat: Sæculo tamen XI. frequentius in manu Summi Pontificis, cui tandem ea reservata manet. *ibid. num. 12.* pag. 272.
- Renuntiationes inferiorum Beneficiorum in favorem tertii judicio, & admissio Romani Pontificis hodie reservantur. *ibid. num. 13.* pag. 272.
- Renuntiationes simplices, & permutatio causa, inferiorum Beneficiorum, à judicio, & admissione Episcopi pendunt. *ibidem.* pag. 272.
- Renuntiatio Beneficiorum simplicium plerumque ex consuetudine potest fieri in manu Collatoris Ecclesiastici; nullatenus in manu Laici, nisi ex privilegio Apostolico ei competat. *ibidem.* pag. 272.
- Vide *Beneficium, Episcopus, Permutatio, Translatio.*
- Reservatio peccatorum jam pridem in Ecclesia usurpata, utilissima est. *Lib. V. Tit. 38.* de

- de *Penitent. & Remiss. num. 78.* pag. 561.
- Episcopi ab initio Ecclesiæ usque ad Sæculum VII. sibi reservabant absolvenda omnia fere graviora crimina, sicuti & Romani Pontifices, & Episcopi Romæ; qui tamen in quantum Papæ, nullum prioribus sæculis sibi reservarunt peccatum, private ad Orbis Episcopos, qui usus cepit Sæculo XI. ex remissione Penitentium ad Papam ab Episcopis fieri captam; cui, ipsi absolutionem quorundam criminum suorum Subditorum reservabant. Romani tamen Pontifices hoc etiam sæculo ex propria auctoritate suæ absolutioni certa crimina reservare ceperunt, illorumque absolutionem impetrabant Penitentes ad illum personaliter adeundo, quam absolventi facultatem, adhuc raro, delegabant Pontifices Sæculo XV. *ibid. à num. 79. ad 83.* pag. 562.
- Reservationes Beneficiorum apud Sedem Apostolicam. Vide *Beneficia.*
- Resignationes Beneficiorum. Vide verb. *Renuntiatio.*
- Residentia Localis Episcoporum, Presbyterorum, & Diaconorum, in suis respective Gregibus, seu Ecclesiis, Legi naturali, & Divine conformis; sancitis quoque Ecclesiasticis (post disseminatum Evangelium) ac Civilibus gravissime inculcatur. Hæc ipsa obligatio ad Canonicos, & Portionarios omnes extenditur. *Lib. III. Tit. 4. de Cleric. non Resident. à num. 1. ad 8.* à pag. 50. ad 53.
- Quænam sit justa & honesta causa ob, quam dispensari possit residentia localis? Causæ præcipue in Episcopis erant eorum Legationes; evocatio ad Aulam Principis in sanctius consilium; Iter Jerosolymitanum; Romanum; Evocatio ad Concilia, ad Regni Comitata; ad Generales Cleri Conventus. *ibidem. num. 9. & 10.* pag. 54. & 55.
- Quale tempus absentię præstiterint Canones: æquitas autem causæ absentandi à quo cognoscenda? *ibid. num. 11.* pag. 57.
- Rituum sacrorum, seu cæremoniæ Cardinalium Congregationem, quis instituit? Circa quæ illa versetur? Sanctorum Canonizatio non est materia hujus ordinariæ Congregationis, sed extraordinariæ, & solemnioris. *Lib. II. Tit. 1. de Judiciis. num. 42.* pag. 350.
- Romanus Pontifex. Vide *Pontifex Romanus.*
- Romanæ Ecclesiæ Canonum Codex antiquior, qualis? Vide verb. *Canon.*
- Romanæ accedere quam frequenter, statique temporibus iusti Episcopi: quibus de causis? *Lib. III. Tit. 4. de Cleric. non Resident. num. 10.* pag. 56.
- Roscellinus Compundenfis, Petri Abelardi Magister, Sæculo XI. desinente, errores circa Trinitatis Mysterium iuxerit. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 23.* pag. 421.
- Rotæ Romanæ Tribunal ex quibus Judicibus componatur? Ejus decisiones non faciunt Jus universale, sed magistrale, & probabiles sunt tantum. Jus tamen faciunt inter partes colligantes, si pars non appellet; aut tres sint datæ sententiæ conformes. *Lib. I. Tit. 2. de Constit. à num. 328. & 331.* pag. 192.
- Rotæ Decisiones, si super una parte litis uniformes, & sæpius repetite procedant, tandem jus faciunt in Curia Romana ad instar Ilyli; quamvis aiii Judices aliter judicare possint. *ibid. num. 331.* pag. 192.
- Rubricæ, quantum ad Jus Canonicum, & Civile, sunt tituli rubris litteris scripti, sub quibus coordinantur Canones, seu Decreta Conciliorum, vel Pontificum, sententiæ Patrum, & Leges Civiles, de eodem argumento tractantes. *ibid. num. 332.* pag. 193.
- Rubricæ autem sunt authenticæ, quæ cum tota compilatione à legitima Potestate appro-

- approbatę sunt; alię magistrales, quę à privatis Magistris sunt impostę. *ibid.* num. 333. pag. 193.
- Rubricę Decretalium Gregorij IX. & altiarum partium integranrium Collectionem illam, eę, quę præceptivę sunt, seu perfectum sensum habentes, vim legis habent; alterę vero, quę imperfectum sensum habent, quę nihil verbis suis præcipiunt, aut vetant, nullam proinde vim inducunt. *ibid.* num. 335. pag. 193.
- Ex Rubricis CLXXXV. quibus constat Collectio Gregoriana, LXXXIII. ex Codice Justiniano desumptę sunt. *ibid.* num. 336. pag. 193. & 194.
- Quomodo intelligendum proverbium illud in Jure: *Valet argumentum à rubro ad nigrum*, seu à titulo ad textum? *ibid.* num. 336. pag. 194.
- Vide verb. *Sumaria*.
- S. Rufi Avenionensis Canonicorum Regularium Congregatio initio Sæculi XI. exorta, Comuni vitę Canonicorum, degentium sub Regula Chrodogangi, vel Aquigranensi, promissionem trium votorum Regularium addiderunt, quia proinde sub Regula S. Augustini militarent. *Lib. III. Tit. 35. de Statu Monach. & Can. Regul. num. 17.* pag. 187.

S

- Sabellius Hæreticus, realem distinctionem trium Personarum in una Divina Essentia negavit, Sæculo III. damnatus in Concilio Nicæno I. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 16.* pag. 405. & 406.
- Sacerdos, Vide *Presbyteri*.
- Sacellani erant Clerici Minores, quorum officium affine erat officio Sacrificæ. *Lib. I. Tit. 25. de offic. Primicer. num. 7.* pag. 315.
- Sacramentorum singulorum materiam, formam, Ministrum, & effectum enucleate declarat Oecumenica Florentina Synodus in Instructione Armenorum. *Lib. I. de Sum. Trin. num. 307.* pag. 86. & seqq.
- Sacramenta, &c. Vide *nomina propria singulorum*.
- Sacrificia vi officij curam habebat vasorum Sacrorum, vestimentorum, seu totius thesauri Ecclesię, nec non eorum, quę ad luminaria pertinebant, sive in cera, sive in oleo. Id Officij apud Græcos Presbyteris committebatur. *Lib. I. Tit. 25. de officio Primicer. &c. num. 7.* pag. 315.
- Satisfactio ut est pars integralis Sacramenti Pœnitentię. Vide *Pœnitentia*.
- Saturninus Hæreticus, Menandri discipulus, quos errores disseminaverit? *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 14.* pag. 396.
- Schismatici, Vide *Antipapa*.
- Scholasticus, seu Præfectus Scholarum, alias Caput-Scholę, officium erat in Ecclesia, cui incumbat munus docendi pueros. *Lib. I. Tit. 25. de offic. Primicer. &c. num. 6.* pag. 315.
- Scriptura Sacra plurimis in locis est obscura, nec scrutatio illorum locorum singillatim facta, seu à privatis Fidelibus, est infallibilis, nec sufficit ad conservandam unitatem Fidei, morumque in Ecclesia; sed Christus, qui Ecclesię perpetuo assistit usque ad consummationem sæculi, eamque constituit columnam, & firmamentum veritatis, donum infallibilitatis sensui ejus communi, & declarationi hujus Corporis legitime congregatę, vel tacite conspirantis, attribuit ad ter-

- terminandas omnes circa Fidem controversias; & conservandam Christianam Rempublicam in unitate Fidei, & vinculo pacis; licet nonnulli ex Ecclesia, ob superbiam, & mentis perversitatem, malint esse sicut Ethnici, & Publicani, quam Ecclesiã audire. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. à num. 6. ad 13.* à pag. 391. ad 395.
- Sedes Apostolica plura jura, quę olim fuerunt propria Conciliorum Provincialium, Patriarcharum, Metropolitanorum, Episcoporum & Ecclesiarum, sibi fecit peculiariam, & privativã; ex eo præcipue, quod sæpe satis virum non fuerit apud eos ad coercendas dissensiones, vel ad frangendum contumaciam, aut ambitionem contententium; adeoque necesse fuit crebro ad Sedem Apostolicam recurrere: sicque ex frequenti recurru consuetudo inolevit, quæ in Legem transiit; atque adeo non ex Apostolicę Sedis ambitione, sed ex infirmitate inferiorum, necessitas orta, ut ad Superioris Potestatis arcem confugeretur, quo Hierarchia Ecclesiastica sub uno Capite visibili à Christo instituta pulcherrimo ordine consistens, maneret illibata. *Lib. I. Tit. 7. de Transl. Episcop. n. 9.* pag. 246.
- Sedes Apostolica temporalibus subsidiis indiget ut subsistat, quæ à Christiano Populo pendi debent, propter supremam universę Ecclesię curam. *Lib. I. Tit. 8. de Autor. & usu Pal. num. 77. & seqq.* pag. 264. & seqq.
- Quanta onera, & ingentes sumptus expendere opus habeat sustinere Sedes Apostolica? *ibid.* num. 84. pag. 267.
- Vide *Pontifex Romanus*.
- Semipelagiani in pluribus à Pelagianis Hæreticis discrepabant; in aliis conveniebant, seu cum temperamento eorum doctrinam admittebant Sæculo V. Hi tamen non ut Hæretici habitii sunt usque ad Sæculi VI. initium. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 18.* pag. 412.
- Sepultura tradebantur Corpora Defunctorum apud Romanos, interdum comburebantur: hoc tamen postremum apud eos Sæculo VI. in disuetudinem abiit. Judæi vero, & Christiani mortuos humabant, hi tamen non in determinato loco, sed vage plerumque. *Lib. III. Tit. 28. de Sepult. num. 2. & 3.* pag. 91.
- Sepeliebantur in Ecclesiã initiis Romę Sancti Martyres in variis cæmeteriis: inter quę quam magnificum fuerit Cæmeterium Priscillę, via salaria? *ibid.* n. 4. pag. 91.
- Fideles, reddita Ecclesię pace, postquam plurimorum Sanctorum Martyrum corpora in Urbem fuerunt translata, & in Ecclesiis ipsis dicatis colloca, pie ambierunt in illis Ecclesiis sepeliri, aut saltem in cæmeteriis juxtas illas. *ibid.* n. 5. pag. 92.
- Praxim hanc contra Romanas leges invalescentem sustulit Theodosius Magnus: sed VIII. Sæculo Leo Imperator intra, vel extra Urbem sepulturam eligendi plenam dedit libertatem. *ibid.* num. 6. & 7. pag. 93.
- In ipsis autem Ecclesiis sepeliri tum Leges, tum Canones instituerunt prohibere; successu tamen non uniformi: alicubi, nec Imperatoribus, nec Episcopis intra Ecclesiã datus sepulturę locus, sed solum extra, & juxta Ecclesiã: alibi tamen aliquibus concessum intra illius ambitum sepeliri. *ibid.* n. 8. pag. 93.
- Sepeliendi intus Ecclesiã ipsos quoque Laicos mos cepit obtinere Sæculo VIII. in Ecclesia, tam Græca, quam Latina: reclamantibus tamen, sed frustra. Conciliis, & Episcopis id tantum permittentibus Episcopis, Abbatibus, vel Sacerdotibus, & Laicis insignis meriti. *ibid.* num. 9. pag. 94.
- Alicubi concessum quemquam Fidelium in vestibulo, aut porticu Ecclesię sepeliri. *ibidem.* pag. 95.
- Sepulturę locus, seu Cæmeterium per præviam benedictionem, & preces Sacer-

dotales efficitur religiosus, & immuais, ac jurisdictioni Episcopi subiectus. *ibidem. num. 10.* pag. 95. & 96.

Qui prohibeantur in loco sacro sepeliri? *num. 11.* pag. 96.

Sepulturam eligendi, sicuti in veteri Testamento, ita in novo plena libertas Fidelibus est relicta. Ecclesia tamen Parochorum indemnitati providit in casu, quo aliquis extra Parochiam sepeliri decernat. *ibid. num. 12. & 13.* pag. 96. & 97.

Semper fuit proprium Parochorum jus sepeliendi Parochianum. *ibid. n. 14.* pag. 97.

Parochi per sexdecim secula nullum jus habuerunt quidpiam à Fidelibus exigendi pro sepulchris; & contraria consuetudo, ut illicita, & simoniaca, damnata est à Pontificibus, & Conciliis; nisi sponte aliquid à Fidelibus vellet largiri. *ibid. num. 15. & 17.* pag. 97. & 99.

Orgo hujus questus funeralis adscribi debet æmulationi Fidelium, volentium pretiositatem æsequi virtutum premia, vel Dignitatum merita, quibus Episcopi, & alii gradu, & virtute excellentes intra Ecclesiam sepeliebantur: & introductus mos funeralium exactioem causa exitit contentioem inter ipsas Ecclesias, atque inter Clericos, & Regulares, circa Laicorum Nobilium præsertim sepulchras. *ibid. num. 16.* pag. 98.

De his, quæ pro sepultura sponte offerebantur, pars à jure consignata erat Ecclesiæ Parochiali, pars alia Ecclesiæ, in qua quis eligebat inhumari; mos tamen horum spontaneorum oblationum, demum in certam quotam determinatam per modum stipendi Parochis debiti transit postremis his seculis. *ibid. n. 18.* pag. 99.

Hæ oblationes, quæ olim spectabantur ut elemosynæ, considerari ceperunt tanquam pensiones quædam alimentariæ, ex justitia debite, necessitate hanc immutationem inducente. *ibid.* pag. 99.

Necessitas hæc profluxit ex eo, quod deserunt redditus Ecclesiis consignati ab Imperatoribus ex publico ærario pro impensis funerum, ut exequi gratis fierent. Etiam ex eo, quod Decimæ personales, & Decimæ reales, ac mixtæ deserunt, & sensim ad Monasteria, & Capitula Canonicorum devolutæ fuerunt: quod quodammodo coegit consuetudines olim liberas offerendi stabiles reddere, ut Parochorum, & Ecclesiarum Parochialium necessitatibus provideretur, & quotam certam definire, ut avaritiz, & rixis modus poneretur. *ibi.* pag. 99. & 100.

Jus sepeliendi Fideles ex privilegio competit Regularibus, & quidem à Sæculo VI. Indempnitas autem Parochorum cautæ. *ibid. num. 19.* pag. 100.

Jus sepeliendi à primis Ecclesiæ Sæculis Clero vindicatum, qui aliquando non solum functiones cæremoniales funerum, verum etiam ipsum sepeliendi ædum peragebat. *ibid. num. 20.* pag. 100.

In sepultura Christianorum Sacrificium, Orationes, Psalmodia, solemniss corporis elatio, & deductio, usus thuris, & cereorum, aquæ lustralis, injectio terræ super tumulum, & oblationes facere, ritus fuerunt à primis Ecclesiæ Sæculis usitati. *ibid. à num. 21. ad 28.* à pag. 100. ad 104.

Hos Ritus rationabiles esse, & non superstitiosos, contra Hæreticos demonstrat. *ibid. à num. 29. ad 38.* à pag. 104. ad 108.

Rationabiliter in funeribus cantant Græci Alleluja, rationabiliter nihilominus omitunt Latini. *ibid.* pag. 103.

Servilis conditio olim Impedimentum dirimens Matrimonii: modo vero solus error conditionis servilis. *Lib. IV. Tit. 1. de Spons. & Matr. n. 98. ad 100.* p. 338. & 339.

Vide Matrimonium.

Severiani, Severo quodam Authore Sæculo V. Acephali alias didi, unam in Christo naturam, aliquid de Patre participantem, aliquid de nostra, statuebant. *Lib. 5. Tit. 7. de Hæret. num. 18.* pag. 414.

Sextus Decretalium. Vide Bonifacius VIII.

Simonia interdum non est, quod sub una facie, & obtulu aspicitur; quod sub alia facie, & obtutu diverso inspectu simonia est. Et quod certis temporibus simoniacum visum est, aliis temporibus immune à simonia reputatum. *Lib. I. Tit. 8. de Auctor. & usu Palli à num. 78. ad 80.* pag. 265.

Simonis Magi errores, & proscriptio. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 14.* pag. 396.

Sociniana hæresis, authoribus Lælio, & Vaulfo Socino nepote ejus Italii, Sæculo XVI. prodit. In Essentia divina unam tantum personam admittebat; plures alios errores circa Incarnationem, Sacramenta, &c. congeffit. *Lib. V. Tit. 7. cit. num. 25.* pag. 450.

Sponsalia, seu futurarum nuptiarum promissio in usu fuerunt non solum apud Judæos, sed apud Romanos, & alias Gentes. *Lib. IV. Tit. 1. de Sponsal. & Matrim. num. 48. & 49.* pag. 303.

Olim apud Romanos ad contrahenda Sponsalia non sufficiebat nudus consensus, sed accedere debebat stipulatio, qua futuri Matrimonii conditiones mutuo pacto determinabantur: quæ solemnitas postea sublata est, & nudus consensus Contrahentium unice requisitus ad rigurosa sponsalia: quam disciplinam etiam adoptavit Ecclesia. *ibid. num. 50. & 51.* pag. 303.

Sponsalia de futuro aliud non sunt, quam consensus de nuptiis in futurum contrahendis: Sponsalia de presenti consistunt in ipsa formali Matrimonii contractione per consensum actualem mutue traditionis, & susceptionis unius ad alterum inter Contrahentes; quæ contractio dicitur Matrimonium Ratum. Matrimonium Consummatum vocatur, cum illud, jam essentialiter constitutum, per carnalem copulam consummatur. *ibid. num. 52. & 53.* pag. 304. & 305.

Gratianus hæc consue pertractans elucidatur. Hæretici has distinctiones calumniantes reselluntur. *ibid. à num. 52. ad 56.* à pag. 304. ad 308.

In Sponsaliorum fide servanda varii pro tempore fuerunt Romanorum mores, & Leges, tum libertatem foventes, tum eam reserantes. *ibid. à num. 57. ad 60.* pag. 308. & 309.

Sponsalia apud Christianos sanctius custodiebantur, non reputabantur tamen indissolubilia. *ibid. num. 61.* pag. 309.

Pænas temporales in violatores federum Sponsaliorum antiquos Canones statuisse non deprehenditur: Tridentinum tamen potestatem Judicibus contulit animadvertendi in violatores pænis pecuniariis, aut similibus. *ibi. n. 62. p. 310. & 311.*

Sponsi, vel Sponsæ nomen non tantum tribuitur his qui Sponsalia de futuro contraxerunt, sed interdum etiam his qui de presenti, seu Matrimonio rato, necdum consummato conjuncti sunt. *ibi. n. 33. 56. & 62. p. 279. & 280. 306. & 307. & 310. & 311.*

Sponsalia olim fiebant cum consilio Presbyterorum, & Viduarum, benedicebantur quoque à Sacerdote. *ibid. num. 61. & 63.* à pag. 309. ad 314.

Quæ solemnitates adhiberentur in Ecclesia Græca pro celebrandis sponsalibus de futuro? *ibid. num. 64.* pag. 315. & 316.

In Ecclesia Latina licet deserit mos contrahendi sponsalia in facie Ecclesiæ, in nonnullis tamen Diocæsiibus adhuc observatur mos ea contrahendi coram Parocho, & testibus, omiſsa tamen benedictione. *ibid. num. 65.* pag. 316.

- In Pragensi Diœcesi qui sponsalia allegant non audiuntur in iudicio, sed à limine rejiciuntur, si ea per idoneos testes, aut per authenticum instrumentum, ab utraque parte subscriptum illa, comprobata non afferant. *ibid.* pag. 316.
- Proclamationes praviæ ad Matrimonii celebrationem in Gallia erant in usu tempore Innocentii III. qui in Concilio Lateranensi IV. eas in univerſa Ecclesia fieri ordinavit. *ibid.* num. 66. & 67. pag. 317.
- Proclamationes has Concilium Tridentinum enucleatius præcepit fieri, scilicet, inter Missarum solemnia tribus continuis festivis diebus à proprio Contrahentium Paracho, quas proclamationes dispensari non posse decrevit, nisi in casu periculi, quod Matrimonium malitiose foret impediendum; quo casu unam saltem proclamationem præcedere vult: quod si periculum neque hanc sustineat expectare, Matrimonium solemnizari posse decrevit; sed ante ejus consummationem denuntiationes in Ecclesia fieri. Contraria consuetudo corruptela est. *ibid.* num. 68. pag. 317. & 318.
- Quos ritus, & solemnitates observent Græci in celebrandis nuptiis? Vide *Matrimonium.*
- Sportulæ erant portiones, quæ ex communi Massa oblationum, & possessionum Ecclesia distribuebantur inter Episcopum, & Clericos, pro rata casualque, primis IV. sæculis; ex quibus etiam portiones assignabantur pro Diaconis, viduis, infirmis, pupillis, peregrinis, carceratis, & indigentibus generatim. *Lib. III. Tit. 5. de Præbend. & Dign. num. 6. & 7.* pag. 60. & 61.
- Vide verb. *Præbenda. Bona Clericorum.*
- Stadinghorum Secta in Germania sæculo XIII. exorta, horrendam afferuit hæresim, docens, omnia, quæ Deo displicent, hæc esse agenda. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 24.* pag. 428.
- Stephanus, Episcopus Ephesinus, Author vetustioris Collectionis Canonum, initio sæculi V. floruit. *Lib. I. Tit. 2. de Const. num. 93.* pag. 133.
- Stipendium Missæ, Vide *Oblatio.*
- Stola apud veteres vestis erat talaris, alia virilis, muliebris altera; plicarum amplitudine plus hæc, quam illa redundabat. *Lib. III. Tit. 1. de Vita, & Honest. Cler. num. 6.* pag. 3.
- Stolati incedeabant, etiam extra Sacra, Diaconi toto primo sæc Ordinationis anno: Sacerdotes vero, etiam extra Sacra, sæculo VIII. & IX. utebantur communiter Alba, & Stola. *ibid.* num. 15. pag. 7.
- Stola dicta, quoque fuit *palla linostima*, forte legendum *linostema*, qua in stamine linum, in trama lanam haberet. Dicta etiam Orarium. Subdiaconis, & Lecto-ribus prohibetur sæculo IV. ex quo ejus antiquitas in sacris usibus significatur. *Lib. III. Tit. 41. de Celebr. Missar. num. 57.* pag. 328.
- Subdiaconatus apud Latinos semper fuit Ordo. Apud Græcos Acolytatus, & Offiariatus una cum Subdiaconatu conferuntur. *Lib. I. Tit. 11. de Tempor. Ordin. & qual. Ord. num. 3. & 11.* pag. 273. & 277.
- Subdiaconatu Cælibatus impositus fuit generaliter sæculo VI. sæculo autem IX. in aliquibus Ecclesiis conferri cepit inter Missarum solemnia, & inter sacros, seu Majores Ordines connumerari. Sæculo tandem XIII. communiter computatus est ut Ordo Sacer. *ibid.* num. 31. pag. 277. & *Lib. III. Tit. 3. de Cler. conjug. & num. 10. ad 12.* pag. 276. & 277.
- Subdiaconis custodia sacrarum Reliquiarum incumbat, ex quo dicti etiam Mar-

tyriari.

- tyriarii. *ibid.* num. 6. pag. 275.
- Subdiaconi munia in præsentiarum, quæ sint? Epistolæ vero in Missis legere nec in Latina Ecclesia, nec in Græca olim in usu: Ipsorum autem erat apud Græcos Ecclesiarum foribus aditare, inducere, & educere Catechumenos, & Sacerdotes, Crucem in processionibus deferre: quæ mos etiam apud Latinos retinetur. *ibid.* num. 22. pag. 281.
- Subsacrificia. Vide *Custodes Sacrorum.*
- Substantiæ nomen, latius usurparunt veteres Scriptores, quam modo ab Scholasticis, ejus significatio adstringentibus ad rem per se subsistentem. *Lib. I. Tit. 1. de Sum. Trin. num. 286.* pag. 79.
- Suffragia pro Defunctis Fidelibus Ecclesia ab initio semper solita fuit impendere. *Lib. III. Tit. 28. de Sepult. num. 21. & seq.* pag. 100. & seqq.
- Summaria in Jure Canonico sunt breves illæ periodi, quibus contenta in singulis Capitulis in brevem summam rediguntur. Hæc non habent auctoritatem legaleam, magnum autem commodum, & utilitatem suppeditant legenti. Authores horum Summariorum qui? *Lib. I. Tit. 2. de Const. à n. 337. ad 340.* pag. 124. & 195.
- Supercriptiones Capitulorum in Jure Canonico, sunt, indices fontium, ex quibus Canones, Decreta, Sententiæ Patrum, & Leges Civiles desumuntur. *ibid.* num. 341. pag. 195.
- Suspensio, quæ est Censura Ecclesiastica, alia est ab Officio, alia à Beneficio: hæc tamen divisio antiquis ignota fuit usque ad sæculum IX. cum ante id temporis nulli speciales tituli Beneficiorum essent erecti, sed ex communi Ecclesiæ Gazophylacio Clerici viverent. *Lib. V. Tit. 39. de Sent. Excom. n. 29.* pag. 589.
- Symbolum est nota, qua quis ab altero dignoscitur. Quid autem interfit inter significatum *Symboli*, & *Symbolæ*? *Lib. I. Tit. 1. de Summa Trin. n. 6.* pag. 2.
- Symbola Catholicorum, secundum ea, quæ continent, Collecta, seu Summulæ sunt credendorum, & veluti tesserae militares, quibus Fideles ab Infidelibus discernuntur. *ibidem.* pag. 2.
- Symboli ordinatio, vel editio, ad solum Papam pertinet. *ibid.* num. 7. pag. 3.
- Symbola plura Fidei successively in Ecclesia edita, non diversam fidem continent, sed eandem magis explicant. *ibidem.* pag. 3.
- Symboli Apostolici variae formulæ cum in Occidentali, tum in Orientali Ecclesia; inter se tamen conveniunt quoad sensum, & doctrinam ab ipsi Apostolis traditam. Quod tamen non fuit scripto, sed memoria traditum. *ibidem.* à num. 15. ad 24. & 35. & num. 103. à pag. 4. ad 6. & pag. 9. & 26.
- Symbolum Apostolicum vulgare est ab Apostolis editum, quoad sensum tantum, non quoad litteras, & verba sententiarum, ac ordinem; sed quæ in hoc adjecta reperiuntur, virtualiter, & implicite in illo continentur. Symbolum tamen Apostolicum vetus Romanum, eisdem verbis, iis sententiis, eoque ordine constat, quibus ab Apostolis est editum. *ibid.* num. 45. & num. 24. pag. 10. & 7.
- Symbolum Apostolorum ante eorum dispersionem fuit ab eis conditum; probabilis Jerosolymis, incertum quo anno; certum tamen quod ante annum Christi XLIV. & II. Claudii Imperatoris, seu ante annos X. post Christi mortem. *ibid.* num. 54. pag. 72.
- Symboli articulos non singulos singuli Apostoli ediderunt; sed ex communi eorum consensu fuerunt efformati, ut norma esset prædicationis, & summulata, ac constans regula, & tessera credendorum & credentium. *ibidem.* num. 55. 57.

- Symbolum Nicænum, Apostolici expositivum, in Concilio Nicæno editum contra Arii errores, *ibid. num. 59. & seqq.* pag. 5. & seqq.
- Symboli Constantinopolitani formula: occasio ejus editionis? Quot hæreses jugulat? Quæ addita huic Symbolo fuerint supra ea, quæ Symbola Apollolorum, & Nicænum continebant? Quæ in eo de illis fuerint prætermissa? *ibid. à num. 96. ad 100. & num. 116. & 126.* pag. 34. & 35. 29. & 32.
- Particula *Filioque* addita huic Symbolo à Latinis, quo tempore, & à quibus? Magna tamen cum offensione Græcorum. Quando à Romana, & universa Latina Ecclesia fuit recepta? *ibidem. num. 101. & à num. 129. ad 167.* pag. 25. & à pag. 33. ad 43.
- Quo in sensu vere tribuuntur Concilio Constantinopolitano additiones Symbolo Nicæno adjectæ, cum ex ipse reperiantur apud quosdam Sanctos Patres, qui ante illud Concilium scriperunt? *ibid. à n. 102. ad 120.* à pag. 25. ad 30.
- Symbolum C. P. semper ab Ecclesia fuit receptum: passim autem habitum pro uno eodemque cum Nicæno. *ibid. num. 121. & 163.* pag. 30. & 43.
- Symbolum quotidie à Fidelibus solebat recitari cum è somno surgerent, & cum ad somnum se componerent. *ibid. num. 58.* pag. 15.
- Symbolum in Orientalibus Ecclesiis recitabatur tantum in die Parasceves. Ut frequenter, seu per singulas Synaxes recitaretur, Author fuit Timotheus Patriarcha C. P. initio Sæculi VI. Hunc morem, primi inter Latinos, Hispani receperunt eodem Sæculo in Concilio Toletano III. illudque recitabant post Consecrationem, & ante Orationem Dominicam. *ibid. n. 168. & 169.* pag. 43.
- Symbolum Fidei Concilii Lateran. Viennæ. Florent. & Tridentini. Vide *propria Conciliorum istorum nomina.*
- Symbolo Fidei nudam explicationem addere, & inserere, ut magis ejus intemerata integritas præcaveatur, quocumque tempore potest Ecclesia, si urget causa; nec id comprehenditur prohibitum in veterum Conciliorum sancitis. Privatim autem hominibus nullo modo id licet. *ibid. à n. 311. ad n. 341.* à p. 90. ad 96.
- Synachi Papæ Rescriptum ad Theodorum Lauriacensem Archiepiscopum, de usu Pallii, inseritur. *Lib. I. Tit. 8. de Autb. & usu Pallii num. 10.* pag. 250.
- Synelli erant, qui in eadem cum Episcopis Cellula commorabantur, & vitæ privatæ eorum testes erant. Non solum autem Episcopi, sed & Presbyteri, & Diaconi jussi sunt apud se habere Synellum in utraque Ecclesia Latina, & Græca; apud Græcos autem, præcipue post Sæculum VIII. Synelli erant Monachi; apud Latinos vero plerumque Clerici. *Lib. I. Tit. 25. de offic. Primiceri. &c. num. 11.* pag. 316.
- Synelli plures erant apud Romanum Pontificem, & Episcopos Latinos; sicut etiam apud Patriarchas, & Episcopos Græcos, apud quos majori potiebantur autoritate, eminebatque inter illos unus, qui Proto-synellus dicebatur, eratque consiliorum omnium conscius, & potestatis administer, plerumque & in Throno successor; & gratia Imperatorum Græcorum primus Reipublice regendæ, post Imperatorem, curator. *ibidem.* pag. 317.
- Synodus Dicesana in usu fuit à primis Ecclesiæ Sæculis, & frequentissime celebrabatur. Labentibus sæculis bis in anno, postea semel ad minus fieri jussa, tum jure veteri, tum novo. Quid in ea agebatur? *Lib. II. Tit. 1. de Judiciis num. 34.* pag. 384. & 385.

Sy-

Synodus Provincialis ex Decreto primi Concilii Nicæni bis in anno fieri debebat. Semel duntaxat haberi jussit Justinianus Imperator, & Concilia plurâ. Ad triennium protracta fuit à Concilio Basileensi, & Tridentino. Quæ negotia ibi expediebantur? *ibid. à num. 31. ad 34.* à pag. 382. ad 386.

T

- Tanchelinus Hæresiarcha Sæculo XII. Ministerium Episcoporum, & Sacerdotum à Christo institutum esse negavit; atque Eucharistiæ percipiendæ perpetuæ animarum saluti nihil prodesse affirmavit. Hanc hæresim S. Norbertus Ordinis Præmonstratensis Conditor, & Parens debellavit, & è Belgio eliminavit. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 23.* pag. 422.
- Tancredus Bononiensis Archidiaconus Epistolâ Decretales Honorii III. Libris IX. complexus est, quos Pontifex publicari, & recipi jussit. *Lib. I. Tit. 2. de Constit. num. 230. & 231.* pag. 168.
- Tatianus Syrius, Author hæresis Encratitarum. Vide *Encratite.*
- Templariorum Ordo Militaris quando, & à quibus institutus? quo fine? ejus incrementa, miserque interitus. *Lib. III. Tit. 35. de Statu Monachorum, & Can. Regul. num. 36.* pag. 193.
- Testamentum concedere de rebus, occasione servitii Ecclesiastici acquisitis, Episcopis, & Clericis per XII. continuata sæcula prohibitum fuit in utraque Ecclesia, Græca, & Latina; sed bona omnia ex redditibus Ecclesiasticis parta post illorum obitum juris erant Ecclesiæ. *Lib. III. Tit. 26. de Testam. & ult. volunt. num. 1. & seqq.* pag. 82. & seqq.
- Testari tamen poterant Clerici de bonis patrimonialibus, sive aliunde acquisitis; de bonis autem Ecclesiasticis non testamento, sed intuitu elemosinæ aliqua mobilia relinquere potuerunt à Sæculo XII. *ibid. n. 4. & 5.* pag. 84. 85. & 86.
- Consuetudo à Jure tolerata legandi Clericos consanguineis, tanquam egenis, & famulis, Sæculo XIV. ampliata fuit in absolutam testandi facultatem, qua hereditates illorum ex testamento adibant heredes. Hæc tamen consuetudo non invaluit in Ecclesia universali, sed alicubi præca disciplina servabatur adhuc Sæculo XV. *ibidem. num. 6.* pag. 87. & 88.
- Testandi facultas Clericis universaliter obtinuit, restricta tamen, quantum ad proventus Ecclesiasticos, ad pias causas, & onerata illorum conscientia in discernendo inter substantiam Ecclesiasticam, & Patrimonialem. *ibid. n. 7.* p. 88. 89. & 90.
- Nullius consuetudinis, aut præscriptionis favore, Clerici licite, nec valide, testari possunt in usus profanos de bonis Ecclesiæ intuitu acquisitis. Id tamen privilegio Pontificis possent interdum, si ex eo majus Ecclesiæ universalis bonum speraretur. *ibidem.* pag. 89. & 90.
- Tentonicorum Ordo Militaris, ac Hospitalarius, quo fine institutus? quibus insigniis dignoscitur? *Lib. III. Tit. 35. de Statu Monachorum, & Can. Regul. num. 37.* pag. 193.
- Theodorus Byzantinus, & Theodorus Trapazita hæretici Sæculi II. quos errores invexerunt? *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 15.* pag. 401.
- Therapeutæ, qui Alexandriæ sub S. Marco Evangelista vivebant vita profusâ Monachali simillima, an verè essent Monachi, & Christiani? an neutrum, sed puri

- puri puri Judæi de Secta Essæorum? *Lib. III. Tit. 31. de Regul. & transf. ad Relig. num. 6.* pag. 126.
- Thesaurarii officium in Ecclesia, idem profus ac officium Sacrificæ. *Lib. I. Tit. 21. offic. Primicer. &c. num. 7.* pag. 315.
- S. Thomas Aquinas à recentiori Scriptore hæretico laudatur. *Lib. III. Tit. 31. de Regul. & transf. ad Relig. num. 105.* pag. 172.
- Tonsuræ Clericalis initium ab Apostolis, vel eorum immediatis Successoribus derivatur. *Lib. I. Tit. XI. de Tempor. Ordin. & qual. Ordin. n. 7.* pag. 275.
- Tonsura in modum coronæ deferebatur: quamquam non eandem formam in omnibus Ecclesiis præ se tulerit. *ibid. num. 8.* pag. 276.
- Tonsuram primis V. Ecclesiæ sæculis nunquam fuisse collatam separatim ab aliis Ordinibus, sed simul cum primo Ordine, veluti ritum illius collationi annexum, valde probabile est. *ibid. num. 9.* pag. 276.
- Tonsuram separatim ab Ordinibus cepisse dari Sæculo VIII. occasione Infantum, quos Parentes Ecclesiis offerebant, ibidem nutriendos, & educandos; ordinem, & ministerium cum per ætatem liceret recepturos; ut eo signo à profus secularibus, & profanis distinguerentur: verisimile fit. *ibid. eod. n.* pag. 276.
- Traditiones divinas in hæsis, quæ tradunt illud ipsum, quod clare expressum est in Sacra Scriptura; atque etiam declarativas, quæ disertius explanant, quod Sacra Scriptura minus clare docet: & insuper Traditiones mere orales, quæ tradunt, quæ nec explicite, nec implicite in Verbo Dei continentur, statuunt communiter Theologi: posteriores duas negant Hæretici: aliqui, etiam Catholici Theologi postremam eo in sensu non admittunt, cum intendant singula Fidei dogmata saltem implicite, & obscure contineri in Sacris Litteris. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 3.* pag. 388.
- Ecclesia in suis primordiis per aliquot annos gubernata est sine Evangelio scripto, sed sola Traditione. *ibid. num. 11.* pag. 394.
- Translationes Episcoporum de una ad aliam Ecclesiam visæ sunt esse species quadam adulterii spiritualis, adeoque per se semper à Sacris Canonibus prohibita. Eadem translationes vetitæ pariter Presbyteris, & Diaconis. *Lib. I. Tit. 7. de Translat. Episcop. à num. 1. ad 3.* pag. 244.
- Translatio interdum permilla ob gravem necessitatem, & utilitatem Ecclesiæ. Hujus rei cognitio, & translatio ipsa ad Metropolitanum, & Comprovinciales Episcopos, seu ad Synodum Provinciale olim spectabat. *ibid. à num. 4. ad 46.* pag. 245. & eod. *Lib. Tit. IX. de Renunt. num. 6.* pag. 270.
- Translationum Episcoporum jus Sæculo IX. cepit devolvi ad Sedem Apostolicam. Qua autem de causa? *Eod. Tit. 7. de Transl. num. 8.* pag. 246.
- Quo in sensu verum sit, quod Innocentius III. dicit, nempe Episcoporum Translationem jure divino ad Sedem Apostolicam pertinere, privative ad quemcumque alium, cum tamen per IX. retro secula mos in Ecclesia fuerit, ut id fieret autoritate Metropolitanorum, & Synodorum Provincialium? Totum id innititur Divino Primatu Ecclesiæ Rom. à Christo concessio. *ibid. n. 10.* p. 247.
- Transubstantiationis vox, quando in Fidei Professionis formula introducta? *Lib. I. Tit. 1. de Sum. Trin. num. 217. & 220.* pag. 59. & 60.
- Pari autoritate, necessitate, prudentia, & consilio in Symbolo Lateranensi inserta, qua olim vox *Homousion* in Symbolo Nicæno. *ibidem. à num. 221. ad 300.* pag. 61. ad 63.

Hæc

- Hæc vox *Transubstantiatio* omnes Hæreticorum errores circa Eucharistiam jugulat; plane, & nitide Fidem Catholicam, & Apostolicam circa Eucharistiam exponit. *ibidem.* pag. 62.
- Per hanc vocem *Transubstantiatio*, Ecclesia significare vult, quod vi verborum consecrationis, panis, & vini substantia mutatur in substantiam corporis, & sanguinis Christi. *ibid. num. 225.* pag. 61. & 62.
- Catholica Ecclesia semper, & ubique id ipsum intellexit. *ibid. num. 231. & seqq.* pag. 63. & seqq.
- Tribunalia Romanæ Curie quæ? Consistorium, Congregatio S. Officii, Indicis, super negotiis Episcoporum, & Regularium. Super Immunitate. Super Examine Episcoporum, Congregatio de Propaganda Fide; Rituum, Dataria, Penitentaria, Cancellaria, Rota. Vide in propriis nominibus.
- Tridentinum Concilium præcipuus est fons Juris Ecclesiastici novissimi. *Lib. I. Tit. 2. de Constit. num. 291.* pag. 182.
- Tridentina formula Professionis Fidei, inseritur. *Lib. I. Tit. 1. de Summa Trin. num. 342.* pag. 56. & seqq.
- Tridentinum Concilium circa morum reformationem plurima saluberrime constituit; eaque summam referuntur. *Lib. I. Tit. 2. de constit. num. 291. ad 305.* à pag. 182. ad 185.
- Tridentinum antiquos Canones de Vita, & Honestate Clericorum innovavit. *ibid. num. 304.* pag. 185.
- Tridentinum Concilium receptum fuit in Gallia, cum Clausula: *Salvis Regni Juribus, & Privatorum rationibus.* *ibid. num. 305.* pag. 185.
- Tritheitarum hæresis Author Joannes Grammaticus, cognomento Philoponus Sæculo VI. tres in Divinitate naturas, sicut tres Hypostates assererat. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 19.* pag. 414.
- Turlapinorum hæresis Sæculo XIV. præter Beguardorum errores, docebat insuper nihil pudere quemquam debere eorum, quæ à natura accepimus: unde nulli incedebant, & palam libidinem exercebant. Addebant orandum esse non voce, sed corde, eoque spiritu libertatis, quæ Legibus subjecta non sit. Parisiis plures igne delesi, protinus ceteri dissipati sunt. *ibid. num. 24.* pag. 434.

V

- Vales, à quo Valesii Hæretici, castrationem sui ad salutem necessariam estimabant. Dammati à Synodo Achaicæ Sæculo III. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 16.* pag. 404.
- Valentinus Hæresarcha Sæculi II. plures errores invexit, ex ejus Schola alii hæretici prodierunt, qui illius errores amplificaverunt, vel alio modo exposuerunt, inter quos fuerunt Marcus, Secundus, Colobarsus, quorum sectarii dicti sunt Marciosi, Secundiani, Colobarsiani &c. *ibid. num. 15.* pag. 400.
- Veritates revelatae differunt à naturalibus, quod illa ex natura sua intrinsecam obscuritatem retinent, ab humano acumine impenetrabilem, & intellectus ad assensum earum cum careat evidentia, eget determinatione voluntatis, quæ in id tendere tenetur, quod omnibus spectatis prudentius est eligendum. Veritates autem naturales evidentia intrinseca demonstrari possunt, ad easque se habet

Tttt

bet

bet intellectus ut potentia necessaria: que cognitio est incompatibilis cum cogitatione veritatum per Fidem credendarum. *ibid. num. 562* mutatis mutandis pag. 475.

Vespillonum. Officium. Vide *Fossarii*. *ibid. num. 101* in fine pag. 475.

Vestes Clericorum. Vide *Clericus*.

Vicarii ad nutum amobiles. introducti ex quo Laici Sæculo VIII. Ecclesias hereditario jure, per abutium, possidere ceperunt; ad Monasteria, & Collegia Canonorum translata, per similes Vicarios administrari continuant; reclamantibus pluribus Conciliis, successu tamen minus optato. *Lib. I. Tit. 28. de Offic. Vicarii à num. 62. ad 8.* *ibid. num. 320 & 321.*

Vicarii perpetui sunt vere Parochi titulum habentes per se sufficientem; nullatenus dependentes à suis Principalibus, qui nomine tenus sunt tantum Parochi. *ibid. num. 9.* pag. 321.

Vicarios Generales Episcopi jam habebant ad sui arbitrium Sæculo IV. in quos Episcopalis sarcina partem rejiciebant: dissimiles tamen erant modernis Vicariis Generalibus, qui Sæculo XII. introducti ceperunt, Maxime ob dissensiones ortas inter Episcopos, & Archidiaconos. Illi jurisdictionem habebant arbitria Episcoporum delegatione; hi vero constanti titulo. *ibid. à n. 10. ad 13.* pag. 322.

Vicarii Generales, cum Officialibus jure communi confunduntur. In aliquibus vicariis Regionibus, Officialis dicitur, qui jurisdictionem contentiosam exercet; Vicarius Generalis, qui voluntariam. *ibid. num. 14.* non dubie. *ibid. num. 15.* pag. 323.

Vicarii Generales jure communi habent eandem cum Episcopo jurisdictionem in utroque foro: iis exceptis, que specialem delegationem requirunt. A Vicariis Generalibus ad Episcopum appellari nequit. *ibid. num. 15.* *ibid. num. 16.* pag. 323.

Vicariorum Generalium potestas jure communi non est ordinaria, sed ad nutum Episcopi revocabilis: sunt tamen in Dignitate constituti. *ibid. n. 16.* pag. 323.

Vicarius Generalis Capituli, est ille qui Sede Vacante, Jurisdictionem Capituli exercet: Hic intra octo dies à morte Episcopi debet nominari, aut precedens confirmari; alias ad Metropolitanum jus nominandi devolvitur. *ibid. n. 17.* p. 323.

Vicarii Apostolici, dicebantur ii, quibus olim Romani Pontifices suo in Patriarchatu vices suas committebant in certas quasdam Provincias, earumque Metropolitanos. *ibid. num. 18.* pag. 324.

Vide *Legatus*.

Vicarii Apostolici quando, & cur cessant? *Lib. I. Tit. 30. de Offic. Legati. num. 7.* pag. 328.

Vicecancellarius, qui est primarius Minister Cancellariæ Apostolicæ, semper est Cardinalis Tituli S. Laurentii in Damaso; ac ita dicitur, non quasi vices alterius Cancellarii agens, sed quia eminenti Cardinalitæ Dignitati minus congruus Cancellarii titulus est, & Vicecancellarii nomen ei inditum, quasi per commendationem eam administrans: Vere etenim alius non est Cancellarius, quam Notarius major. *Lib. II. Tit. 11. de Judiciis. num. 46.* *ibid. num. 47.* non pag. 395.

Vice-Dominus, alias Major-Domus, is erat, cui Cura Episcopaliu Medium spectabat, in domesticis invigilans, hospitesque excipiens. Hoc officio Clerici, & plerumque Presbyteri functi sunt; sub iade tempore Caroli Magni, etiam Laici. *Lib. I. Tit. 25. de Offic. Primicerii &c. num. 10.* *ibid. num. 11.* pag. 316.

S. Victoris Parisiensis Canonici Regulares, quando instituti? sub Regula S. Augustini militarunt. *Lib. III. Tit. 35. de Statu Monach. & Can. Regul. num. 20. & 24.* pag. 188. & 189.

Viennense Generale Concilium qua de causa congregatum? *Ejus Decreta sub nomine Clementinarum extant in corpore Juris. Fidei Symbolum in eo editum. Quos errores damnaverit? Lib. I. Tit. 1. de Sum. Trin. à num. 301. ad 304.* pag. 83. ad 85.

Vigilantius Patria Calagurritanus, Presbyter Barcinonensis, erroribus suis Galliam afflicta cepit; quem acerrimo stylo S. Hieronymus prostravit Sæculo V. *Tit. 7. de Hæret. num. 18.* *ibid. num. 19.* *ibid. num. 20.* pag. 411.

Vigilius Tapensis in Africa Episcopus Author est Symboli S. Athanasii; seu illud ille condidit sub nomine S. Athanasii. *Lib. I. Tit. 1. de Sum. Trin. n. 110.* p. 57.

Vita communis Clericorum Sæcularium in vicu, vestitu, & Dormitorio Sæculo VIII. cepit introduci in Occidente. *Lib. III. Tit. 5. de Præben. & Dign. num. 13.* pag. 65.

Illis Regulam dedit S. Chrodogangus Metensis Episcopus. *Lib. III. Tit. 35. de Statu Monach. & Can. Regul. num. 8.* *ibid. num. 9.* pag. 184.

Deficere cepit Vita Communis Clericorum primum in Germania, postea in Gallia. *ibid. num. 14.* *ibid. num. 15.* *ibid. num. 16.* pag. 186.

In IV. primis sæculis nulla fuit Vita Communis apud Clericos sed separatim vivebant: Ex Communibus autem Ecclesie proventibus unicuique prout opus habebat distribuebatur, cum partiales fundi Ecclesie ad illorum uniuscujusque sustentationem adhuc non fuissent assignati: cohabitatio tamen cum mulieribus ipsis interdicta. *ibid. à num. 2. ad 4.* *ibid. num. 3.* pag. 178. & 179.

Vita Communis in Capitulis, seu Collegiis Clericorum Ecclesie Græce non fuit introducta. *ibid. num. 7.* *ibid. num. 8.* *ibid. num. 9.* pag. 183.

Vita Communis Regularium. Vide *Monachus*.

Vinctio. Vide *Oleum*.

Vocabula antiqua sæpius reinentur, eorum vero significatum, usu recentiori immutatur. *Lib. IV. Tit. 1. de Sponsal. & Matrim. n. 56. & 63.* à p. 316. ad 312. & seqq.

Vota Regularium in eorum professione emittenda, pificis sæculis Matrimonia postea contracta non dirimebant, sacrilega tamen ea reddebant: nec emittentium explicite ante Sæculum XII. sed implicite per formulam promittendi obedientiam secundum Regulam. *Lib. III. Tit. 31. de Regul. & Trans. ad Relig. num. 40. ad 44.* pag. 142. ad 144.

Vide verb. *Monachus, Professio Regularis*.

Vota solemnia Regularium, à Cavillis, & Calumniis Hæreticorum vindicantur. *ibidem. à num. 68. ad 123.* pag. 155. ad 178.

Votum Castitatis Sacris Ordinibus adnexum. Vide *Continentia*.

Vulscinus S. R. E. Diaconus Antipapa contra S. Damasum stetit. *Lib. V. Tit. 8. de Schism. num. 3.* *ibid. num. 4.* *ibid. num. 5.* pag. 487.

Usia græcè idem ac latine *Essentia*, vel substantia. Discrimen inter *Usiam*, & *Hypostasim* non plane compertum tempore S. Athanasii: Non diu postea usurpatum significatum *Usie* pro *Essentia*, *Hypostasim* vero pro *Persona*. *Lib. I. Tit. 1. de Sum. Trin. à num. 190. ad 194.* pag. 50. ad 52.

Waldensis hæresis, Authore Petro Waldo, ex qua urbe eruperunt, scilicet Lugduno dicti fuerunt sequaces *Pauperes de Lugduno*; alias Waldenses: in plures sectas fuerunt divisi Catharorum, Patarenorum &c. super communes errores circa sacramenta, & Romanam Ecclesiam, alios superstruxerunt, Sæculo XII. pluries damnati fuere. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 23.* pag. 424.

Waltrami Episcopi Naumburgensis Tractatus de Investitura Episcoporum pro iuribus Imperatorum, & Regum contra Paschalem II. Papam expenditur, & impugnatur. *Lib. I. Tit. 6. de Elect. & Elect. pot. à n. 68. ad 90. à pag. 228. ad 237.*

Wicleffite Hæretici, Authore Joanne Wicleffo Anglo, Sæculo XIV. plures errores disseminavit, partim contra Deum, & Christum Dominum, partim contra Ecclesiam, & Romanum Pontificem, partim contra Sacramenta, contra Ordines Ecclesiasticos: quorum plures adoptarunt sibi Protestantes, alios & ipsi rejecerunt. Dammati illi fuerunt in Synodo Londinensi, in qua Wicleffus errores simulatè ejuravit: Damnatus postea à Concilio Generali Constantiensi. *Lib. V. Tit. 7. de Hæret. num. 24. pag. 435.*

FINIS.

